

ПОДАРУНКОВІ МІНІАТЮРНІ КНИЖКИ

Омар Хаям

РУБАІ

Харків
ФОЛІО
2025

1

Цей гордий небосхил, байдужий лиходій,
Ще жодному із нас не підживляв надій:
Де знайде зігнуту під тягарем людину,
Іще один тягар він накидає їй.

2

Ні, не гніять мене перестрахи й жалі,
Що вмерти мушу я, що строки в нас малі:
Того, що суджено, боятися не треба.
Боюсь несправедно прожити на землі.

3

Як жалко, що мені, прихильнику вина,
Дістався цей калам¹ і келія тісна!
Ти висох молячись, а я в шинку промок.
Зате для мокрого й геєна не страшна!

¹ *Калам* — очеретяне перо.

4

Коли єство моє ліпив Творець із глини,
Зарані відав він про всі мої провини.
Якщо від нього й гріх, чому мене він хоче
В день суду ввергнути в палаючі глибини?

5

Настало свято. Злих думок воно
Немало зборе.
Підчаший лле у піалу вино,
Ясне й прозоре.
Намордник посту, молитов оброть
Це свято зніме
Із тих ослів, що ждуть його давно...
О горе, горе!

6

Єсть бик у небесах, Волосожаром зветься;
Є й під землею бик, що бачить не дається.
Хто ж оком розуму погляне, той помітить,
Що посередині табун ослів пасеться.

7

Недоброзичливість ніколи не могла
Узяти верх: до злих вертались їх діла.
Я зичу благ тобі — ти зла мені бажаєш:
Ти благ не діждешся, я не побачу зла!

8

Шукай людину скрізь: на бідному постой,
У закутку нужди і в пишному покої.
Одна душа жива за сто Кааб дорожча!
Чому ж ідеш до них? Шукай душі живої!

9

Коли у небуття і ймення наше кане,
Не згасне сонечко у небі полум'яне.
Нас не було, та світ не був від того гірший;
Він не погіршає й тоді, як нас не стане.

